vloeiboek, verlegde, verschoof, vond den brief met een krantje onder een presse-papier, natuurlijk het werk van Moeder.

„Astublieft mijnheer!" Ik trachtte hem onbevangen aan te kijken, maar ik wist mijn gezicht een strak, uitdrukkingloos masker.

„Ah merci. Dus u denkt er aan hé juffrouw, niet meer mijn spulletjes te verleggen." — „Goed mijnheer," nam ik Moeders schuld op mijn schouders. Ik verdween, zag nog hoe hij zijn servet uit den ring schoof, zich dan bediende. In de gang schold ik mezelf uit voor uilskuiken.

Toen ik de huiskamer binnenkwam, zei Moeder, dat zij mijnheer wel verder helpen zou, en werd ik uitgestuurd met de rietmand om boodschappen te doen. Terwijl ik op straat liep, repeteerde ik: Verkadekoek, jam, zout, suiker en een ons café noir, maar daartusschen door bedacht ik, om vlug voort te maken, misschien kon ik dan nog de thee bij hem binnenbrengen. Ik stond in den winkel te trappelen, er waren véél klanten voor mij, jachtte later met mijn boodschappen naar huis. Moeder had net de thee binnengebracht.

Toen ben ik naar boven gerend, en heb even op mijn kamertje gehuild. De reactie van het haasten.

23 *Maart.* Geen emoties. Mijn humeur is gelijk het weer, dán vroolijk, dán misère. Ik verveel me gruwelijk.

27 *Maart.* Gisteravond ging hij uit. Hij is meest uit 'savonds, maar komt altijd tegen elven thuis. Ik hoor hem dan komen, de buitendeur dichtslaan, den sleutel in het slot omdraaien, en dan komt hij de trap oploopen, tikkend met zijn stok op de treden. Als ik in bed lig, slaap ik nooit, voordat hij thuis is; zoodra ik hem echter hoor, krijg ik het gevoel, dat alles goed is, en slaap in. Maar gisteravond werd het elf uur, half twaalf, jà, de klok sloeg onbarmhartig twaalf heldere slagen, en hij kwam niet. Ik was natuurlijk klaar wakker, trachtte wel mezelf te overtuigen, dat het iets abnormaals was, om niet te kunnen slapen, maar alles gaf niets. En zoo woelde ik nog een paar uur door, tot ik eindelijk indommelde, om na een tijdje door een slag wakker te schrikken. Het was de bons van de buitendeur, die ik gehoord had. Hij kwam thuis. Ik keek op mijn horloge, het was kwart voor vier. Natuurlijk kon ik toen aan niets anders denken, dan waar hij toch geweest zou zijn, en ik stond dus vanochtend op met spierwit, weggetrokken gezicht, en met een dof gevoel in mijn hoofd, maar met het weten in me, dat ik zou trachten uit te visschen, waar hij geweest was. Hij was laat voor het ontbijt, at haastig, zijn ochtendblad lezend. Ik zat wat aan de kachel te morrelen, want het is weer onbehoorlijk koud buiten, tot hij even ongeduldig naar me keek, waarop ik direct schichtig de kamer uitschoof.

Later bij het stoffen van zijn schrijfbureau, zag ik bovenop een gedrukte kaart liggen. Het was een invitatie voor een soirée op Zaterdagavond 26 Maart. Daar was hij dus geweest, en daarom was hij zoo laat thuisgekomen. Eerst was ik blij, dat ik het nu wist, ik had er immers nooit, nooit zelf naar durven vorschen, en direct daarop bedacht ik, dat er natuurlijk massa's aardige meisjes op die soirée geweest waren. En terwijl ik in bed had liggen woelen en wachten, tot hij eindelijk thuis zou komen, had hij misschien met de mooiste en aardigste gedanst en geflirt. Zoo is dus deze dag voorbij gegaan vol pijnigende gedachten en wreede, naar-duidelijke visioenen van hem met een ander. En nu, terwijl ik schrijf, kán ik me niet meer voorstellen, hoe ik een week geleden dat intense geluksgevoel had. Ik tracht te denken, dat het voorjaar tòch komt, dat de zon zal gaan schijnen, en de natuur haar bruidstooi zal aantrekken, maar het geeft niet. Mijn gedachten trekken me naar hem toe, en alles is somber en doodsch in me.

5 *April.* Ik heb moeten uitrekenen welke datum het vandaag is, zoo eentonig zijn alle dagen geweest. Gisteravond heb ik geprobeerd me aardiger te kappen; het staat zoo stijfburgerlijk je haar weggestreken, uitloopend in een grooten knoedel op je achterhoofd. Dus ik aan den slag. Ik heb het lang geborsteld, toen teruggekamd, en het flatteerde me beslist, dat het een beetje wijd uitstond. Vanmorgen ben ik een kwartier vroeger opgestaan, om het weer te probeeren. En het lukte. Moeder zei, toen ik beneden kwam: „Wat zie jij er wild uit." En hij zei, terwijl hij beslist eenigszins verbluft keek: „U schijnt vroolijk te zijn, Juffrouw." En toen ik dien middag neuriënd binnenkwam, zei hij niets. Mannen zijn tòch vreemd. Maar ik zeg: Leve de metamorphose. Want hij schijnt met mijn veranderde kapsel ingenomen te zijn, tenminste hij heeft me vandaag van zijn jacht gesproken, en dat hij al gauw weer hoopt te gaan zeilen. . . . Als hij mij uitnoodigt, zeg ik vast niet nee. Ik trek me niets aan van Moeders schampere opmerkingen, mijn hoofdtooi betreffend. Goed, ik erken dat ik er wild uitzie, maar ook oneindig veel aardiger, en niet meer zoo hofjesjuffrouwachtig-stijf.

Hiep-ho!

3 *Mei.* In lang niet geschreven. Totaal geen stof gehad. Hij tennist bijna iederen dag. 't Is ook zulk schitterend weer. Gisteravond ben ik na den eten voorbij zijn tennisbaan gefietst. Natuurlijk heb ik alleen even in het voorbijrijden gekeken. Hij speelde met een heer en twee dames. Wie zouden dat zijn?

12 *Mei.* In zijn kamer hangt een nieuwe kiek van vier meisjes, ik denk leden van de tennisclub, want ze hebben rackets in de hand. Eén ervan is een snoesje, nog jong lijkt ze, hoogstens negentien. Zou dat misschien het meisje zijn, waar hij van houdt? Natuurlijk zijn ze allemaal dol op hem, dat kan niet anders, en hij zal toch immers ook van iemand houden, of gaan houden.

Nu het dan werkelijk voorjaar geworden is, heb ik geen hoop meer op het zoo vurig-verlangde geluk. Ik voel me zoo oud, en ik ben toch nog maar drie en twintig. Hij is nu altijd uit. Hij tennist of zeilt of speelt cricket. Ik geloof, dat ik gelukkig zou zijn, als hij mij maar éens uitnoodigde, om mee te gaan zeilen. Moeder zou zeggen: „Hilda, dat geeft toch geen pas." Bah!

15 *Mei.* 't Is vandaag Zondag. Ik heb mezelf gisteravond eens terdege onder handen genomen, en ik heb zoo geredeneerd: Hilda, je bent geen kind meer, en toch doe je kinderachtig onwijs. Die man interesseert zich totáal niet voor je. Hij kijkt je nooit langer aan dan noodig is, hij weet zelfs niet eens hoe je heet. En van dien man heb je nu in de diepste diepten van je hart geluk willen verwachten? Je bent een bespottelijk, armzalig idiootje geweest. En dus heb ik me voorgenomen flink te zijn, niet langer mijn jeugd te verkniezen, en mijn leventje voor mezelf zoo aangenaam mogelijk te maken. Met dit ferme besluit ben ik gaan slapen. — 19 *Mei.* Het is heel moeilijk van alles, letterlijk alles afstand te doen. Maar ik wil, dat het me lukt. Ik leg me dubbel op de huishouding toe, en tracht niet te denken. Probeer me alleen te interesseeren voor nette kamers, schoone gordijnen, een nieuwen melkkoker, en wat dies meer zij. Het verwondert me alleen, dat ik niet grijs en rimpelig word.

25 *Mei.* Het slot van alles. Moeder kwam vanochtend verhit uit zijn kamer. „Mijnheer heeft zich verloofd," zei ze, en plofte op een stoel neer. „Wat ben ik daarvan geschrokken."

Ik gaf net de bloemen water, spoot een straaltje over den grond. Zoo uitte ik mijn gevoelens. Ik ging een doek halen, om het water op te nemen, en gebukt over den grond, informeerde ik naar bijzonderheden. Moeder was nu verdiept in het vreeselijke feit, dat hij wel gauw zou trouwen, en dán bij ons vandaan zou gaan. Ik voelde een plotse opluchting, alsof mijn strijd dan pas gestreden zou zijn.

Ik vroeg, hoe het meisje heette. Dat wist Moeder niet meer. En toen kon ik aan niets anders meer denken, dan dat ik naar binnen zou moeten gaan, om hem te feliciteeren . . . .

Ik stelde het uit tot de koffie, ging, na een kort tikje bij hem binnen, feliciteerde, en kreeg zijn handdruk, ferm, warm. O, wat kán het me nu nog schelen, hoe hij een hand geeft, en waarom zie ik nog aldoor zijn gezicht voor me, met die lachend-gelukkige oogen.

26 *Mei.* Hij heeft aan zijn linkerhand een smal-gouden ring, die schijnt te glanzen als hij vork en mes hanteert. Wij hebben ook nog een kennisgeving van zijn engagement gekregen, waar Moeder zeer verrukt mee is. Zij heet Annie van Roodenburgh. En ze is het meisje van de kiek, want ze staat nu in groot cabinet-formaat op zijn schrijfbureau, en ik mag elken dag het portret stoffen. Vandaag had ik een neiging om het tegen den grond te gooien en te vertrappen. Natuurlijk zag ik direct in, hoe ik mooi op weg ben, mezelf zenuwziek te maken, en dus ben ik van middag een flink eind gaan fietsen. Buiten in de heerlijke natuur ben ik weer met mezelf in het reine gekomen. Vergeten zal ik hem echter niet, ik heb geen natuur, die licht vergeet. Maar ik zal alle sentimenteele, wanhopige gevoelens trachten te onderdrukken. Ik wil sterk zijn.

7 *Juni.* Het gaat moeilijk, maar het gaat. Moeder is op aanraden van Mevrouw Hart, haar vriendin, met een sprei begonnen, die ik vervolg. Het is een sprei voor een tweepersoonsledikant, dus iets om nooit mee te eindigen. En als nu 's avonds, in den tuin beneden, de innige, warme stilte van den voorjaarsavond hangt, en als hij uit is met haar, dan zit ik op de veranda met Moeder, óf met Moeder en Mevrouw Hart, en haak aan de sprei. Dan beaam ik, dat de boter duur is, en dat de eieren klein en slecht zijn, en dat er haast geen groente te krijgen is. En ik knik toestemmend, als Moeder vertelt hoe mevrouw over ons al den tweeden nieuwen voorjaarshoed heeft. En ik vind het leven één groote, malle poppenkast.

MEVROUW DE WED. OLDEWELT-OTTEN,
stichtster van de Nederlandsche Ambulance in Frankrijk, voorzitter van het hoofdcomité.
Naar een pastel van Frans Hogerwaard.

BOETSEERWERK VAN MEVROUW VAN RAPPARD.
Vanwege de Tielsche Kunstvereeniging is er te Tiel een tentoonstelling gehouden van boetseerwerk van mevrouw Van Rappard - von Maubeuge. Wij brengen hierboven een foto van de artiste met eenige van haar geëxposeerde werken. Kunstvol en expressief zijn haar scheppingen: hoe wekt b.v. het „Oud Vrouwtje" een innige, diepe ontroering bij den beschouwer; hoe zuiver van lijn en vorm zijn de „Padvinder" en 't „Kinderkopje".